

ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Михайло МИХАЙЛОВ

прокурор Київської місцевої прокуратури № 1
mihailov0088@gmail.com

УДК 343.35

ОДЕРЖАННЯ ТА ПРИЙНЯТТЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ У ЗАКОНОДАВЧОМУ ВИЗНАЧЕННІ КОРУПЦІЇ

Сьогодення потребує приділення особливої уваги протидії корупційним правопорушенням в Україні. Ця теза задекларована низкою міжнародно-правових договорів, законодавчих та підзаконних актів України. На її виконання затверджено Державну програму з реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні на 2015–2017 роки. Інформаційне поле наповнене закликами до протидії корупції (боротьби з нею), її неприйнятності у демократичному суспільстві. Правова наука, наслідуючи тенденції соціальних змін, також актуалізує наукові пошуки у цьому напрямі. При цьому законодавство і наука оперують спірними поняттями, які змістовно не виважені та сприймаються неоднозначно у правозастосуванні. Зокрема, такими є поняття «корупція» (хоча воно вже знайшло законодавче закріплення), а також його складові – «одержання неправомірної вигоди» та «прийняття неправомірної вигоди».

Особливості кримінально-правової протидії корупції в Україні досліджували такі науковці, як П.П. Андрушко, М.Г. Арманов, В.В. Березнер, О.З. Гладун, О.О. Дудоров, З.А. Загинець, В.М. Киричко, О.О. Книженко, В.М. Куц, М.І. Мельник, Д.Г. Михайленко, В.О. Навроцький, А.С. Політова, А.В. Савченко, В.В. Сухонос, В.І. Осадчий, М.І. Хавронюк, Н.М. Ярмиш та інші. Однак термінологічна неузгодженість зако-

нодавства залишається і нині, що відкриває науці безмежний простір для пошуків найвиваженішої концепції ефективної протидії корупції.

Метою статті є висвітлення наукових підходів до поняття «корупція», герменевтика понять «одержання неправомірної вигоди» та «прийняття неправомірної вигоди» як структурних елементів корупції.

Починаючи дискусію про зміст поняття «корупція», варто проаналізувати міжнародні стандарти, що закладені у підвалини національного антикорупційного законодавства. Конвенцією Організації Об'єднаних Націй проти корупції [1] та Кримінальною конвенцією про боротьбу з корупцією (ETS 173) [2] поняття корупції не розтлумачується. У ст. 2 Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією зазначено: «Для цілей цієї Конвенції «корупція» означає прямі чи опосередковані вимагання, пропонування, дачу або одержання хабара чи будь-якої іншої неправомірної вигоди або можливості її отримання, які порушують належне виконання будь-якого обов'язку особою, що отримує хабара, неправомірну вигоду чи можливість мати таку вигоду, або поведінку такої особи» [3].

Згідно з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» корупція – це використання особою, зазначеною у ч. 1 ст. 3 цього Закону, наданих їй службових повно-

важень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у ч. 1 ст. 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей.

Таким чином, між цими двома визначеннями помітна певна текстуальна невідповідність, яка породжує наукові дискусії в правничих колах щодо розуміння як самої корупції, так і термінів і понять, покладених в основу її визначення. Зокрема, досі не вирішеними є питання співвідношення таких понять, як «хабар» та «неправомірна вигода»; «одержання» та «прийняття»; «посадова особа» та «службова особа» тощо. Слід навести аргументи І.С. Ніжинської, яка зазначає, що Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією є першою спробою визначити загальні міжнародні норми в галузі цивільного права та корупції. У ній зроблена лише спроба визначення корупції (із застереженням: для цілей цієї Конвенції) [4, с. 176]. Однак цей факт не додає науковій одностайності в окресленій проблематиці.

Відтак більшість науковців поділяють думку про те, що надати вичерпний перелік ознак корупції наразі неможливо або недоцільно [5, с. 59; 6, с. 370; 7, с. 271]. Однак такі спроби вживаються: зокрема, під корупцією пропонують розуміти «суспільно небезпечне діяння, яке полягає у зловживанні або перевищенні влади чи службових повноважень службовою особою, а також одержання нею для себе чи інших осіб неправомірної вигоди або прийняття обіцянки (пропозиції) щодо такої вигоди» [7, с. 271]. Таке розуміння корупції не відповідає міжнародно-правовим нормам та нормам чинного антикорупційного законодавства. По-перше, воно зосереджене лише на пасивній корупції та не враховує дії активних корупціонерів, якими можуть бути неслужбові особи. По-друге, виключається можливість корупції у приватному секторі, у позаслужбовій сфері. Подібні

недоліки притаманні також спробам інших авторів надати визначення корупції. Зокрема, С.Б. Яковенка [8, с. 111], Д.Г. Михайленка [9, с. 356] та інших.

Щодо герменевтики (тлумачення з метою розуміння та розуміння як таке [10, с. 370]) поняття корупції, необхідно зазначити, що орієнтиром та відправною позицією для наукових пошуків у сфері права має бути чинне законодавство та міжнародно-правові норми. Враховуючи їх та беручи за основу, можливим є здійснення такого дослідження, яке дасть змогу отримати результат у вигляді нових знань. За інших підходів наука буде продукувати вже висловлені або тотожні висловленим позиції без їх сутнісного впливу на процеси, об'єктивно існуючі у суспільстві та державі.

Згідно з наданим у ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» визначенням корупцію можна охарактеризувати за допомогою перелічених в ньому залежно від її виду ознак. До таких ознак належать: суб'єкт корупції; корупційне діяння; мета корупційного діяння. Корупцію поділяють на активну та пасивну. Не заглиблюючись у дискусію щодо відповідності назв цих видів їх змісту, зазначимо, що до активної корупції традиційно відносять дії будь-яких осіб, спрямовані на надання неправомірної вигоди, а до пасивної – дії службових та інших осіб щодо її отримання. Законодавче визначення повністю відповідає такій концепції, тому окреслення ознак корупції буде здійснено з урахуванням її виду.

Пасивну корупцію можна охарактеризувати такими, названими в законі ознаками. Суб'єкт – особа, зазначена у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції». Корупційне діяння: а) використання наданих особі службових повноважень; б) використання можливостей, пов'язаних зі службовими повноваженнями. Мета: а) одержання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб; б) прийняття неправомірної вигоди для себе чи інших осіб; в) прийняття обіцянки/пропозиції неправомірної вигоди для себе чи інших осіб.

Активна корупція характеризується наступними, визначеними законом ознаками. Суб'єкт невизначений, тобто максимально

допустиме коло осіб. Корупційне діяння: а) обіцянка/пропозиція неправомірної вигоди особі, зазначеній у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам; б) надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам. Мета – схилити зазначену у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції» особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей.

Корупція як дихотомічне явище спрямована на задоволення інтересів її учасників з ігноруванням або навіть порушенням інтересів інших осіб, суспільства або держави. Саме в цьому і полягає її суспільна небезпечність. Тому вчинення корупційних дій одного з учасників корупційного акту є метою іншого учасника, і навпаки. Це дає змогу при співставленні активної та пасивної корупції обмежитись двома категоріями ознак – діянням і метою. Суб'єкти (як ознаки пасивної та активної корупції) не перебувають у такому тісному зв'язку, як діяння та мета, а тому порівнюватись не будуть. Результати співвідношення діянь і цілей двох видів корупції проілюстровані у схемах 1 та 2.

Схема 1

ДІЯННЯ ПРИ ПАСИВНІЙ КОРУПЦІЇ		МЕТА АКТИВНОЇ КОРУПЦІЇ
використання наданих службових повноважень	→	схилення до протиправного використання службових повноважень
використання можливостей, пов'язаних зі службовими повноваженнями	→	схилення до протиправного використання можливостей, пов'язаних зі службовими повноваженнями

Схема 2

МЕТА ПАСИВНОЇ КОРУПЦІЇ		ДІЯННЯ ПРИ АКТИВНІЙ КОРУПЦІЇ
одержання неправомірної вигоди	←	???
прийняття неправомірної вигоди	←	надання неправомірної вигоди
прийняття обіцянки/пропозиції неправомірної вигоди	←	обіцянка/пропозиція неправомірної вигоди

Як вбачається з наведених схем, поняття корупції, наведене у ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», побудовано таким чином, що окремим видам цілей активного корупціонера кореспондують відповідні види діянь пасивного корупціонера. Водночас не всі цілі пасивного корупціонера забезпечені діяннями з боку корупціонера активного. Зокрема, такої меті, як одержання неправомірної вигоди, не кореспондує жодна з дій. При цьому не можна стверджувати, що надання неправомірної вигоди забезпечує реалізацію мети у виді одержання такої вигоди, адже це діяння забезпечує іншу мету – прийняття неправомірної вигоди.

Така невідповідність ознак пасивної та активної корупції у законодавчому визначенні змушує вдаватись до тлумачення закону, результати якого можуть кардинально різнитись залежно від суб'єкта тлумачення та його наукових і правових поглядів. Найочевиднішими поясненнями наведеної невідповідності можна назвати дві презумпції. Перша ґрунтується на тому, що законодавець використав слова-синоніми, а тому мета пасивного корупціонера у виді одержання неправомірної вигоди забезпечується тими самими діяннями, що й прийняття неправомірної вигоди – наданням такої вигоди з боку активного корупціонера. Друга виходить з того, що в цьому випадку законодавець використав поняття «прийняття» та «одержання» як подібні, але різні за змістом. А тому у пасивного корупціонера може мати місце мета, яка забезпечується не діями активного корупціонера, а діями самого одержувача неправомірної вигоди.

На користь першого нашого припущення можна навести досить переконливі аргументи. Наприклад, це повсюдне недотримання нормотворчої техніки, яке негативно позначається на сучасному процесі законотворення, що й зумовило використання словосполучення «одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди» замість «одержання неправомірної вигоди».

На проблематиці якості законотворення повсякденно актуалізують увагу в правовій науці. Зокрема, З.А. Загинеї, розкриваючи значення юридичної техніки, вказує,

що знання специфічних засобів, прийомів і правил нормотворчої техніки кримінального закону України сприяє здійсненню його герменевтики, при цьому під герменевтикою науковець розуміє симбіоз тлумачення та розуміння закону [10, с. 99, 370]. Розглядаючи неякісність нововведень до Кримінального кодексу України, М.Г. Арманов запропонував механізм попередження законодавчих помилок. На його думку, необхідно створити механізм редагування законодавства, який би, з одного боку, не мав вирішального впливу на саму законотворчу діяльність, а з іншого – повною мірою забезпечував потреби законодавця в належній розробці проектів правових норм. Науковець пропонує запровадити інститут «законотворчих завдань» на розробку правових норм, які мають даватися спеціалізованим провідним науковим установам у певній галузі. «Законотворчі завдання» мають надаватися суб'єктом законодавчої ініціативи спеціалізованим науковим установам, які, в свою чергу, враховуючи цілі та завдання, що ставляться перед майбутнім проектом, соціальне та економічне обґрунтування його прийняття, мають розробити проект або декілька проектів належної якості з дотриманням юридичної техніки та основоположних підвалин права. А остаточне рішення, чи стати цьому проекту чинною нормою, має прийняти тільки законодавчий орган [11, с. 123].

Крім цього, перша презумпція аргументується тим, що кримінальне законодавство не оперує словосполученням «прийняття неправомірної вигоди» в описанні дій пасивного корупціонера, а використовує словосполучення «одержання неправомірної вигоди» або «отримання неправомірної вигоди». Приклади цього містяться у п. 2 примітки ст. 96-3, у абзаці 2 ч. 2 ст. 96-4, ч. 2 ст. 96-6, ч.ч. 1 та 2 ст. 96-7, ст. 96-10, у примітці та ч. 1 ст. 160, п. 2 примітки та ч.ч. 3, 5 ст. 354, ч. 1 ст. 364, у примітці та ч. 1 ст. 364-1, ч. 1 ст. 365-2, ст. 368, ч. 3 ст. 368-3, ч. 3 ст. 368-4, ч. 2 ст. 369-2, ст. 369-3, ст. 370 Кримінального кодексу України. Відповідно до цих норм прийнятою може бути лише пропозиція або обіцянка неправомірної вигоди, а не сама неправомірна вигода.

За таким самим принципом викладено текст Кримінальної конвенції про бороть-

бу з корупцією (ETS 173). Зокрема, у ст. 3 «Одержання хабара національними державними посадовими особами» Конвенції міститься такий текст: «Кожна Сторона вживатиме таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для встановлення у своєму національному законодавстві кримінальної відповідальності за умисне вчинення вимагання чи одержання *будь-якими посадовими особами прямо чи опосередковано будь-якої неправомірної переваги* для них особисто чи для інших осіб, або *прийняття пропозиції чи обіцянки надання такої переваги* (курсив авт. – М.М.) з метою виконання чи невиконання ними своїх службових обов'язків» [2]. Подібна конструкція міститься й у ст. 8 цієї Конвенції «Одержання хабара у приватному секторі».

Існує ще один аргумент на користь того, що законодавець при формулюванні поняття «корупція» у Законі України «Про запобігання корупції» використав слова «одержання» та «прийняття» як синоніми. У Великому тлумачному словнику сучасної української мови слово «одержання» розтлумачується як дія за значенням «одержати (одержувати)», одне з пояснень якої викладено наступним чином: «Брати, *приймати* (курсив авт. – М.М.) те, що надсилається, надається, вручається і т. ін.; отримувати» [12, с. 827].

Друга презумпція також не позбавлена аргументів на свою користь. У вказаному вище тлумачному словнику зазначаються й відмінності у значенні слів «одержання» та «прийняття». Під одержанням як дією за значенням «одержати (одержувати)», окрім іншого, розуміють: здобувати звання, посаду, становище і т. ін.; здобувати, діставати перевагу в боротьбі, змаганні і т. ін.; здобувати, діставати що-небудь певними зусиллями, якимись діями і т. ін. Акцент у цих випадках робиться на тому, що «одержувати» є синонімом слова «здобувати», яке визначається обов'язковою активністю суб'єкта. Так, «здобувати» розтлумачується як: «1. Діставати, розшукувати, знаходити кого-, що-небудь. // Заробляти, набувати працею. // Брати, завойовувати що-небудь, оволодівати чимось у бою, зі зброєю в руках. // Наполегливо досягати чого-небудь у

впертій боротьбі, навчанні і т. ін. 2. Виймати, витягувати звідки-небудь. 3. Виробляти, одержувати що-небудь. 4. Видобувати, діставати з надр землі, з морських глибин» [12, с. 455].

На відміну від цього значення слова «приймати» має більш пасивне забарвлення і обов'язково відсилає нас до активних дій іншої особи. У Великому тлумачному словнику української мови зміст слова «приймати» розкривається таким чином: «1. Брати до рук, на плечі і т. ін. від когось, або звідки кого-, що-небудь. // Ловити що-небудь кинуте. // Відбивати удар м'яча. 2. Погоджуватися взяти собі що-небудь запропоноване. // Одержувати від кого-небудь щось у власність» [12, с. 1117]. Отже, прийняття можливе лише за активної поведінки іншої особи, спрямованої на надання чи передачу кого-небудь чи чого-небудь. При цьому прийняття не є абсолютно пасивною поведінкою та вимагає від приймаючої особи також певний ступінь активності. У наведеному тлумаченні це проілюстровано такими формами, як «ловити», «відбивати», «погоджуватися взяти». Саме наявність певної згоди отримати щось, тобто узгодженість дій відчужувача та набувача, дає змогу відмежувати прийняття від одержання, отримання чи здобуття. Останні можливі і без погодження дій набувача з відчужувачем, або взагалі без відчужувача як такого.

Такий підхід до герменевтики понять «одержання» та «прийняття» є аргументом на користь того, що законодавець використовує їх у визначенні поняття «корупція» не як синоніми, а як слова, що подібні, але все ж таки різні за змістом і які позначають різні види суспільно небезпечних дій.

Ще один аргумент, який підтверджує можливість саме такого розуміння означених понять, міститься у Конвенції ООН проти корупції. Так, у п. «б» ст. 15 «Підкуп національних державних посадових осіб» Конвенції йдеться саме про прийняття неправомірної переваги, а не її одержання. Зокрема, зазначається: «вимагання або прийняття державною посадовою особою, особисто або через посередників, будь-якої неправомірної переваги (курсив авт. – М.М.) для самої посадової особи чи іншої фізичної

або юридичної особи, щоб ця посадова особа вчинила будь-яку дію чи утрималась від вчинення дій під час виконання своїх посадових обов'язків» [1]. Так само побудовані й інші норми Конвенції, у яких йдеться про прийняття неправомірної вигоди чи переваги, наприклад: у ч. 2 ст. 16 «Підкуп іноземних державних посадових осіб і посадових осіб міжурядових організацій»; у п. «б» ст. 18 «Зловживання впливом»; у п. «б» ст. 21 «Підкуп у приватному секторі» Конвенції.

Тобто Конвенція вказує саме на прийняття неправомірної переваги (вигоди), а не на її одержання. При цьому не можна стверджувати, що відбулося просто використання іншого слова-синоніма щодо «одержання». Таким поняттям Конвенція також оперує, але в значенні активного здобування неправомірної вигоди, а не в значенні погодженого отримання від іншої особи. Цей факт можна проілюструвати положеннями ст.ст. 17 та 19 вказаного міжнародного акта, в яких йдеться про одержання неправомірної вигоди шляхом розкрадання, неправомірне привласнення або інше нецільове використання майна державною посадовою особою та шляхом зловживання службовим становищем.

З наведеного вбачається, що під одержанням неправомірної вигоди в цій Конвенції розуміються активні дії особи, спрямовані на набуття такої поза межами підкупу (хабарництва). В описаних у ст.ст. 17 та 19 Конвенції випадках ототожнення слів «одержання» та «прийняття» є неможливим, адже відсутня особа, яка б таку вигоду надавала. Відповідно, і немає від кого приймати таку вигоду, а тому корупціонер вимушений самостійно її здобувати – одержувати.

Обидві описані презумпції щодо тлумачення поняття корупції, наданого у Законі України «Про запобігання корупції», мають право на існування. Можна впевнено стверджувати, що і перша, і друга знайдуть своїх прихильників, а разом з ними й додаткову аргументацію.

На нашу думку, вирішувати питання пріоритету однієї з них необхідно не тільки у лексичному сенсі, а й семантичному. Загальновідомим є той факт, що до корупційних злочинів відносять не лише діяння, виражені у формі підкупу (пропозиції, надання, прийня-

тя неправомірної вигоди), а й інші діяння, які виражені у формі зловживання особою своїм службовим становищем задля заволодіння матеріальними благами. Такими є значна частина діянь, зазначених у примітці ст. 45 КК України, якою визначається перелік корупційних злочинів. Зокрема, це діяння, передбачені ст.ст. 191, 262, 308, 312, 313, 357, 410, у випадку їх вчинення шляхом зловживання службовим становищем, а також злочини, передбачені ст.ст. 210, 364, 364-1, 365-2 КК України. Однак ці діяння необхідно буде визнавати некорупційними у разі ототожнення понять «прийняття» та «одержання» у законодавчому визначенні поняття корупції. У такому разі це визначення буде зводитись винятково до підкупу. Якщо ж поняття «прийняття» та «одержання» розмежовувати та вкласти в кожне з них той зміст, який закладений Конвенцією ООН проти корупції, то діяння, спрямовані на «одержання неправомірної вигоди», і є зазначеними злочинами. В той час як «прийняття неправомірної вигоди» характеризує дії корупціонера, пов'язані з підкупом.

Останній аргумент надає перевагу саме другій презумпції. Тому це дослідження ґрунтується на тому, що законодавець, визначаючи корупцію у ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», закрив у поняття «одержання неправомірної вигоди» та «прийняття неправомірної вигоди» різний зміст, який необхідно розкрити з урахуванням положень Конвенції ООН проти корупції, національного законодавства та їх змістового навантаження.

З огляду на зазначене пропонуємо під «одержанням неправомірної вигоди» розуміти дії особи, вказаної у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», з набуття неправомірної вигоди шляхом активного її здобування, використовуючи свої службові повноваження чи пов'язані з ними можливості, за відсутності підкупу.

«Прийняття неправомірної вигоди» визначаємо як дії особи, зазначеної у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», з набуття неправомірної вигоди шляхом погодження підкупу.

Список використаних джерел:

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції: Міжнародний документ від 31 жовтня 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_c16/print1458992757659374
2. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (ETS 173): Міжнародний документ від 27 січня 1999 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_101
3. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією: Міжнародний документ від 4 листопада 1999 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_102
4. Ніжинська І.С. Міжнародні конвенції як засіб боротьби з корупцією / І.С. Ніжинська // Наше право. – 2013. – № 12. – С. 174–179.
5. Макухін О.О. Поняття корупції в Україні та ЄС: порівняльний аналіз, адміністративно-правовий аспект / О.О. Макухін // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. – Т. 26(65). – 2013. – № 2-1. – Ч. 2. – С. 55–61. – (Серия «Юридические науки»).
6. Мельник М.І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії): моногр. / М.І. Мельник. – К.: Юридична думка, 2004. – 400 с.
7. Політова А.С. Поняття корупції: проблеми визначення / А.С. Політова // Порівняльно-аналітичне право. – 2013. – № 3-2. – С. 268–272 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pap.in.ua/3-2_2013/8/Politova%20A.S..pdf
8. Яковенко С.Б. Сутність корупції та її класифікація / С.Б. Яковенко // Держава та регіони. Серія: Державне управління. – 2017. – № 1(57). – С. 109–114 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.pa.stateandregions.zp.ua/archive/1_2017/1_2017.pdf
9. Михайленко Д.Г. Тенденції щодо визначення поняття корупції та її співвідношення з кабарництвом / Д.Г. Михайленко // Актуальні проблеми держави і права. – 2009. – Вип. 45. – С. 352–357 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2009_45_70
10. Загинеї З. Кримінально-правова герменевтика: моногр. / З. Загинеї. – К.: Видавничий дім «АртЕк», 2015. – 380 с.
11. Арманов М.Г. Чи сприяє забезпеченню належної якості кримінального законодавства надмірна ініціативність законотворців? / М.Г. Арманов // Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 3(60). – С. 117–124 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://drive.google.com/file/d/0B_i07Aj8P3fHTfFbSUI5bYhNkU/view

Михайло МИХАЙЛОВ

ОДЕРЖАННЯ ТА ПРИЙНЯТТЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ У ЗАКОНОДАВЧОМУ ВИЗНАЧЕННІ КОРУПЦІЇ

Законодавство і правова наука в Україні оперують спірними термінами, які значеннево не обґрунтовані та сприймаються неоднозначно у правозастосуванні. Зокрема, таким є поняття «корупція». У статті з'ясовано зміст законодавчого визначення корупції, в результаті чого наводяться формулювання його складових частин, а саме: «одержання неправомірної вигоди» та «прийняття неправомірної вигоди».

Ключові слова: корупція; поняття; підкуп; одержання неправомірної вигоди; прийняття неправомірної вигоди.

Михаил МИХАЙЛОВ

ПОЛУЧЕНИЕ И ПРИНЯТИЕ НЕПРАВОМЕРНОЙ ВЫГОДЫ В ЗАКОНОДАТЕЛЬНОМ ОПРЕДЕЛЕНИИ КОРРУПЦИИ

Законодательство и правовая наука в Украине оперируют спорными терминами, которые содержательно не обоснованы и воспринимаются неоднозначно при правоприменении. В частности, таковым является понятие «коррупция». В статье определено содержание законодательного понятия коррупции, в результате чего выводятся формулировки его составных частей, а именно: «получение неправомерной выгоды» и «принятие неправомерной выгоды».

Ключевые слова: коррупция; понятие; подкуп; получение неправомерной выгоды; принятие неправомерной выгоды.

Mykhailo MYKHAILOV

RECEIPT AND ACCEPTANCE OF IMPROPER ADVANTAGE IN LEGISLATIVE DEFINITION OF CORRUPTION

Legislation and legal science in Ukraine operate controversial terms, which are not etymologically balanced and perceived ambiguously in law enforcement. In particular this is the concept of term «corruption». This article is devoted to clarifying the content of the legislative definition of term «corruption», in result we give formulation of its constituent parts, namely «receipt of undue advantage» and «acceptance of undue benefits».

Keywords: corruption; concept; bribery; receipt of undue advantage; acceptance of undue benefits.

